

saa vidt jeg forstod ham, at det nu var længe siden, saa vidt han vidste, at Kystfredningskommissionerne havde endt deres Arbejde. Imidlertid har den højtærede Landbrugsminister i sin Forlæggelsestale udtalt, at det var nødvendigt at indhente Rigsdagens Bekræftelse af denne midlertidige Lov, da Kystfredningskommissionerne endnu ikke har kunnet tilendebringe deres Arbejde med at fastsætte endelige Fredningsbestemmelser og foretage de dertil hørende Afmærkninger af Kysterne. Jeg skal da tillade mig yderligere at spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes det forholder sig, og om der muligvis kan være Tale om, at man i eet Amt har tilendebragt det Arbejde, der paahviler disse Kommissioner efter Loven, medens det endnu ikke er tilendebragt i andre Amter. I øvrigt skal jeg paa Partiets Vegne anbefale det fremsatte Lovforslag til hurtig og velvillig Fremme her i Tinget.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Den ærede sidste Taler rettede det Spørgsmaal til mig, om det ikke havde været muligt at undgaa Udstedelsen af en foreløbig Lov ved at indbringe et Lovforslag i den ekstraordinære Samling, der i anden Anledning var sammenkaldt i Begyndelsen af Juni, altsaa i den samme Maaned, hvori den foreløbige Lov blev udstedt. Jeg skal dertil svare, at Ministeriet den Gang ikke fandt Anledning til at fremsætte et saadant Lovforslag, eftersom det den Gang ikke forelaa for Ministeriet, at der var Nødvendighed for at skride til noget som helst Skridt i denne Sag. Jeg kan i den Anledning, som det ærede Medlem gav mig her, oplyse, at det var med stor Forbavselse, at vi i Landbrugsministeriet efterhaanden blev overtødet om, at det i Virkeligheden var nødvendigt at skride til ekstraordinære Skridt ved Kystfredningslovens Indførelse i de sønderjydske Landsdele. Vi har nemlig gennemført Kystfredningsloven af 1906 i samtlige Amter af det gamle Kongerige, uden at der har været nogen som helst Vanskelighed, til Trods for, at der ogsaa da i hvert enkelt Amt hengik en rum Tid fra Lovens Vedtagelse til det Tidspunkt, da Lovens Bestemmelser blev gennemført. Og jeg maa tilstaa, at første Gang, der kom en Henvendelse til Ministeriet fra en sønderjydske Amtmand om, at der maatte foretages noget, hvis ikke Kysten paa enkelte Steder skulde lide alt for stor Skade, var vi noget tilbøjelige til at sige: det er vistnok en overdreven Frygt, det har vi ikke mødt noget andet Sted. Men efterhaanden som

der gentagne Gange fra Amtmændene, som havde Løjlighed til at se Forholdene paa nært Hold, kom meget indtrængende Henstillinger til os om, at Ministeriet skulde forbyde al Borttagen af Materiale fra disse udsatte Steder, blev vi jo klare over, at der maatte være særlige Forhold til Stede. De særlige Forhold, som gjorde sig gældende i Sønderjylland, var efter min Mening for det første det af det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen nævnte, at der har været særlig mange Byggeforetagender i Gang, navnlig ogsaa Havneanlæg, der har krævet meget store Mængder af Strandmaterialer, og de Folk, som driver det Erhverv at tilvejebringe saadanne Strandmaterialer, Sten og Grus, har ogsaa haft særlig gode Afsætningsvilkaar. Men dernæst tror jeg, der har været en anden Grund — jeg siger, at jeg tror det, for jeg er ikke i Stand til at bevise det, men jeg kunde tænke mig, at man i den sønderjydske Befolkning navnlig i de Erhvervs-kredse, her er paa Tale, har haft den Opfattelse: Nu er den tyske Lov ophævet, nu kommer den danske Lov, og den danske Lov forbyder os at virke, nu gælder det om at benytte Tidspunktet. Jeg ved ikke, om den Opfattelse har været til Stede, men i alle Tilfælde er den ganske fejlagtig, for den danske Lov lægger ingen som helst Hindringer i Vejen for den lovlige Udøvelse af det Erhverv at fiske Sten eller tilvejebringe andet Materiale fra Stranden. Den tilsigter kun at værne de enkelte Steder paa Kysten, hvor en Fredning anses for nødvendig, men der maa have været ekstraordinære Forhold, der her gjorde sig gældende. I hvert Fald fik Ministeriet i Juni Maaned gentagne Henvendelser fra Amtmanden i Sønderborg om at skride til Forbud, og da det gik saa vidt, at enkelte Lodsejere begyndte at sende Telegrammer til mig personlig om, at hvis der ikke skete en Standsning, vilde der ske Ulykker paa de nærmere angivne Steder, fandt jeg, at Forholdene var af den Art, at en Indskriden var nødvendig. Men samtidig fandt jeg, at Ministeriet savnede virkelig Bemyndigelse til at skride ind. Paa et vist Tidspunkt blev det gjort gældende, at vi havde en saadan Bemyndigelse, at vi i Henhold til den almindelige Ejendomsret til Forstranden, som Staten har, kunde udstede et Forbud. Vi overvejede det, men kom til det Resultat, at denne Ejendomsret var af en saadan Beskaffenhed, at et Forbud vilde have tvivlsom Hjemmel, og det kunde jo ikke være Meningen, at Ministeriet skulde udstede et Forbud, som saa skulde prøves ved Domstolene; der-